

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

DIH-2.709.34.2019.PS

DECYZJA DIH-2 NR 65/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1, ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660) w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 1668)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 18 października 2019 r., złożonego przez przedsiębiorcę Pana J. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), zwaną dalej „Stroną” lub „Przedsiębiorcą” – od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 7 października 2019 r., (sygnatura ANU.8361.131.2019), wymierzającej ww. Stronie karę pieniężną w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za nie dopełnienie w okresie od 4 listopada 2018 r. do 3 czerwca 2019 r. na składzie węgla zlokalizowanym, wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, obowiązku wystawiania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych

postanawia
utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, działając na podstawie upoważnienia nr ANU.8361.131.2019, z 3 czerwca 2019 r. przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy pod nazwą (..) na składzie węgla (..). Zakres przedmiotowy kontroli dotyczył sprawdzenia przestrzegania przez Stronę obowiązków określonych w art. 6c ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660) zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” polegających na wystawianiu świadectwa jakości paliwa stałego poświadczonego za zgodność z oryginałem kopii tego świadectwa i przekazywaniu go każdemu podmiotowi, który nabywa to paliwo.

W toku kontroli przeprowadzonej 3 czerwca 2019 r. ustalono, że na składzie węgla w sprzedaży znajdowało się paliwo stałe, tj. węgiel kamienny kostka w ilości 35 ton, węgiel kamienny orzech w ilości 12 ton oraz węgiel kamienny ekogroszek w ilości 14,5 tony. Podczas kontroli Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie uzyskali informacje, że kontrolowany przedsiębiorca wprowadzając do obrotu ww. paliwo stałe, nie wystawiał dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890), tj. świadectwa jakości. Ustalono, że kontrolowany do każdej transakcji sprzedaży paliwa stałego dla klienta do wystawionego dokumentu sprzedaży (faktura /paragon) dołączał kopię certyfikatu jakości węgla wystawionego przez producenta lub dokument wywozowy.

Powyższe stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zgodnie, z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwo stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, czyli świadectwa jakości.

W związku z powyższym, Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej pismem z 5 września 2019 r., znak: ANU.8361.131.2019 zawiadomił Stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji administracyjnej

kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczył o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Równocześnie zwrócono się do Strony o dostarczenie informacji o wielkości obrotu z działalności gospodarczej za rok 2018.

Strona pismem z 9 września 2019 r. przesłała odpowiedź, w której udzieliła informacji o wielkości obrotu z działalności gospodarczej za 2018 rok na wartość (...) zł. Ponadto Strona zwróciła się z prośbą o odstąpienie od nałożenia na nią kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu gdyż ujawniona nieprawidłowość była znikoma.

Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 7 października 2019 r. wydał decyzję nakładającą na Przedsiębiorcę karę pieniężną z tytułu niedopełnienia w okresie od 4 listopada 2018 r. do 3 czerwca 2019 r. w składzie węgla, wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, obowiązku wystawiania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych.

Pismem z 18 października 2019 r., Strona złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu.

W przedmiotowym odwołaniu Strona zarzuciła naruszenie:

- art. 7 w związku z art. 77 § 1 Kpa, art. 80 Kpa i art. 107 § 3 Kpa poprzez oparcie decyzji na niepełnym i niewystarczająco zebranych materiałach dowodowych, a przez to wadliwe uzasadnienie decyzji;
- art. 8 § 1 Kpa poprzez prowadzenie postępowania w sposób niepogłębiający zaufania do władzy publicznej i z naruszeniem zasady proporcjonalności;
- art. 7a § 1 Kpa poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości co do treści normy prawnej na niekorzyść skarżącego;
- art. 189d Kpa, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie wzięcie pod uwagę szeregu ważnych okoliczności mogących mieć wpływ na sam fakt wymierzenia kary pieniężnej, jak i jej wysokość,
- art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wynikające z błędnej oceny, iż waga naruszenia przez skarżącego normy prawnej nie nosiła cechy znikomości;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na stwierdzeniu, iż w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej podczas gdy wnikliwa i całościowa analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy prowadzi nieodparcie do wniosku przeciwnego.

W uzasadnieniu odwołania Strona zaznaczyła, że waga naruszenia jest znikoma a po kontroli organu w czerwcu 2019 r. dostosowała wydawane dokumenty do wymogów wynikających z przepisów prawa. Strona zaznaczyła, że klienci otrzymywali dokumenty wywozowe lub świadectwo jakości paliwa stałego od pośrednika dostarczającego węgiel do składu. Tym samym kupujący mieli świadomość, z jakiej kopalni pochodzi zakupione przez nich paliwo stałe oraz jakiej jest ono klasy. Strona oświadczyła, iż informowała klientów o pozostałych parametrach jakościowych kupowanego przez nich paliwa stałego jak również zapewniała, że spełniają one wymagania jakościowe określone w obowiązujących przepisach prawa. Ponadto Strona odniosła się do art. 189 § 1 pkt 1 oraz pkt 2 Kpa twierdząc, że waga naruszenia jest znikoma a cel został osiągnięty zatem zbędne jest nałożenie na nią administracyjnej kary pieniężnej.

Przy piśmie z 30 października 2019 r. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr ANU.8361.131.2019.

Następnie pismem z 12 listopada 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W odpowiedzi Strona przesłała wiosek z 20 listopada 2019 r. o uzupełnienie postępowania. We wniosku tym wnosi o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Strony na okoliczność wywiązywania się z obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, obowiązku wystawienia w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez paliwo wymagań jakościowych, dokumentów przekazywanych przez Stronę osobom kupującym węgiel, informowania klientów o wszystkich parametrach jakościowych kupowanego przez nich węgla, iż węgiel ze składu spełniał wymagania jakościowe określone w powszechnie obowiązujących przepisach prawa. Ponadto Strona podała dane trzech świadków i wniosła o ich przesłuchanie na okoliczność informacji udzielanych przez Stronę

osobom kupującym węgiel, dokumentów wręczanych przez Stronę nabywcom węgla w momencie jego zakupu, wiedzy nabywców na temat jakości i składu węgla zakupywanego na składzie Strony.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania.

Protokół kontroli nr ANU.8361.131.2019 z 7 czerwca 2019 r. stanowi dowód w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Należy podkreślić, że Strona podpisała ww. protokół kontroli nie wnosząc do niego żadnych uwag pomimo prawidłowego pouczenia o możliwości zgłoszenia ich do protokołu kontroli w ciągu 7 dni.

W trakcie kontroli Inspektorzy zażądali od kontrolowanego przedsiębiorcy przedłożenia wystawionych przez niego świadectw jakości dla wprowadzanych przez niego do obrotu paliw stałych od 4 listopada 2018 r. Kontrolowany nie przedłożył przedmiotowych świadectw, gdyż ich nie wystawiał, co odnotowano w protokole kontroli. Strona również w pisemnym oświadczeniu z 3 czerwca 2019 r. potwierdziła, iż wprowadzając do obrotu paliwo stałe, nie wystawiała dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych określonych w ww. rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych.

Stwierdzona nieprawidłowość stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych zwany świadectwem jakości. Art. 6d ww. ustawy dotyczący świadectwa jakości wymienia jakie informacje powinno ono zawierać, jest to:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości.

Należy podkreślić, że kara pieniężna wskazana w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i niejako automatyczny oraz jest niezależna od winy Strony, działań innych osób lub okoliczności popełnienia czynu, co oznacza, że kara pieniężna jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie przewiduje żadnych okoliczności znoszących obowiązek nałożenia przez właściwy organ administracyjnej kary pieniężnej, jedynie umożliwia wydanie jej w określonych przedziałach finansowych zależnych od wartości wprowadzonego do obrotu paliwa stałego.

Odnosząc się do zarzutów postawionych w odwołaniu z 18 października 2019 r. stwierdzić należy, że są one nietrafione. Wskazać przede wszystkim należy, że w myśl zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w art. 7 Kpa i skonkretyzowanej w art. 77 § 1 Kpa organy administracji publicznej mają obowiązek podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, zobowiązane są w sposób wyczerpujący nie tylko zebrać ale i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, zwłaszcza w postępowaniach odnoszących się do podmiotów, którym organ przypisuje delikt administracyjny. Zgodnie z art. 80 Kpa organ ocenia na podstawie całego zebranego materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Stosownie do art. 107 § 3 Kpa uzasadnienie decyzji powinno zawierać rezultaty tych ustaleń w szczególności fakty, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, co też organ I instancji uczynił. Działania podejmowane w ramach wskazanych wyżej obowiązków mają na celu dokonanie ustaleń, pozwalających na prawidłowe zastosowanie prawa materialnego. Oznacza to, że normy prawa materialnego wskazują, jakie fakty mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wyznaczają tym samym zakres postępowania dowodowego i zakres ustaleń faktycznych koniecznych dla załatwienia sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 Kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego, a także uzasadniając decyzję administracyjną w sposób wymagany przez normę prawną wyrażoną w przepisie art. 107 § 3 Kpa. Ustawa w sposób jednoznaczny określa obowiązki nakładane na podmioty działające w obszarze sprzedaży węgla oraz je definiuje dlatego też nie można mówić o naruszeniu art. 7a § 1 Kpa. Treść

przepisów jest jasna. Ustawodawca w sposób jednoznaczny określił odpowiedzialność wprowadzającego do obrotu paliwa stałe za naruszenie obowiązków wynikających z ustawy. Należy wskazać, również że organ I instancji informował Stronę o jej prawach i działał zgodnie z prawem i w ramach prawa nie naruszając art. 8 § 1 Kpa. Strona miała możliwość przedstawienia dowodów w sprawie – z czego nie skorzystała. Strona wskazała jedynie, że jej zdaniem waga naruszenia jest znikoma i że po kontroli organu wydaje świadectwa jakości a więc zaprzestała naruszenia prawa.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez jego niezastosowanie chociaż istniały ku temu wszelkie przesłanki, a mianowicie waga naruszenia prawa była znikoma, a Strona posiada aktualnie wymagane świadectwa jakości wobec czego Organ powinien poprzestać na pouczeniu, należy stwierdzić co następuje.

Prezes UOKiK zauważa, iż artykuł art. 189f § 1 wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych w okresie od 4 listopada 2018 r. do 3 czerwca 2019 r nie było wystawione i wydane klientowi, co stwierdzono u kontrolowanego Przedsiębiorcy. Świadectwo jakości zawiera bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. Dostarczane przez Stronę dokumenty klientom podczas zakupu paliwa stałego oraz przekazywane ustnie informacje dotyczące jakości paliwa stałego nie mogą zastępować świadectwa jakości, do którego wystawienia była zobowiązana Strona. Należy

podkreślić, że certyfikat wydawany przez jakikolwiek podmiot zewnętrzny np. wytwórcę paliwa stałego nie jest tożsamy ze swojej istoty z świadectwem jakości paliw stałych, które to świadectwo ma prawnie określoną definicję i formę. Certyfikat jakości węgla, który Strona otrzymała od (...) nie spełnia wymagań art. 6d ww. ustawy. Zgodnie z obowiązującymi przepisami świadectwo wystawione przez Stronę powinno zawierać między innymi NIP, Regon, siedzibę oraz oświadczenie Strony jako wprowadzającego paliwo stałe do obrotu, że paliwo stałe dla którego wystawiane jest świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach. Ponadto winno zawierać indywidualny numer oraz wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania że paliwo stałe, dla którego wystawione jest świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe. Należy zaznaczyć, że ustawodawca posłużył się w przepisie art. 6d ww. ustawy sformułowaniem: „świadectwo jakości zawiera”, a zatem są to elementy obligatoryjne, jakie musi posiadać każde wystawione świadectwo jakości. Dokumenty dotyczące jakości dostarczanego paliwa stałego, które były przekazywane nabywcom razem z fakturą lub paragonem, na które powołuje się Strona nie zawierały tych elementów (np. Certyfikat jakości węgla nr CJ/55/Ko/929764 z 20 maja 2019 r. – stanowiący dowód w postępowaniu załączony w aktach sprawy). Gdyby ustawodawca dopuszczał możliwość zastępowania świadectwa jakości dokumentami wystawionymi przez inne podmioty gospodarcze (kopalnie, dostawców) to wskazałby to w ustawie jako okoliczność łagodzącą lub zwalniającą od kary. Powyższej delegacji brak jest w przepisach prawa.

W związku z powyższym naruszenie nastąpiło i nie może ono zostać uznane za znikome, co zostało wskazane w wydanej przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji z 7 października 2019 r.

Zaznaczyć należy, że przesłanka pierwsza nie została spełniona, a ocena Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w tym zakresie została dokonana prawidłowo. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, bowiem Strona oświadczyła, że od dnia kontroli w czerwcu 2019 r. podjęła działania w celu usunięcia podniesionych przez organ zastrzeżeń, mianowicie wystawia świadectwa jakości przy sprzedaży paliw stałych i przekazuje je klientom oraz przechowuje wystawione świadectwa jakości w dokumentacji firmy. Przesłanki warunkujące ewentualne zastosowanie pouczenia, jak wskazano powyżej, muszą być spełnione łącznie. Tym samym Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189f

§ 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione (mimo zaprzestania przez Stronę naruszania prawa). Natomiast, fakt uprzedniego niekarania Strony z tytułu niewystawiania świadectw jakości, został uwzględniony przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej, przy analizie przesłanki dotychczasowej działalności Strony, co jest ujęte w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

Zarzut naruszenia z art. 189f § 2 Kpa poprzez jego niezastosowanie w wyniku błędnego przyjęcia, że nie występuje możliwość zastosowania tego przepisu z uwagi na fakt, że pouczenie nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna należy uznać za niezasadny, gdyż okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Strona była zobowiązana do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Stąd wynika, że późniejsze, wykonanie na skutek przeprowadzenia kontroli, przekazanie nabywcom świadectwa jakości paliw stałych nie jest wykonaniem obowiązku ani też nie może być uznane za działanie podjęte dobrowolnie przez Stronę w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa.

Należy wskazać, że już na etapie prac legislacyjnych, przed wprowadzeniem przez Ustawodawcę omawianego ustawowego obowiązku przedsiębiorcy, podkreślone zostało szczególne znaczenie tej kwestii – również w aspekcie ochrony interesów konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia do rządowej ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654), „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Wprowadzenie świadectwa jakości paliwa stałego powinno również usprawnić pracę organów kontrolujących obrót paliwami stałymi, tak krajowymi, jak i importowanymi. Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzenie

wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z 19 marca 2018 r.)

Odnosząc się do wniosku Strony z 20 listopada 2019 r. dotyczącego uzupełnienia postępowania należy wskazać, że jest on niezasadny dlatego też Organ nie uwzględnił żądania Strony. Zgodnie z art. 78 § 1 Kpa *Żądanie Strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy.* Natomiast art. 78 § 2 Kpa stanowi, że *Organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzenia dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy.* Naruszenie zostało stwierdzone i opisane w protokole kontroli nr ANU.8361.131.2019 z 7 czerwca 2019 r. do którego Strona nie wniosła uwag. Ponadto Strona w oświadczeniu z 3 czerwca 2019 r. potwierdziła, iż wprowadzając do obrotu paliwo stałe, nie wystawiała dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych określonych w ww. rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Z treść art. 6 c ust. 1 ustawy o jakości paliw wynika, że wystawienie świadectwa jakości paliw, (składającego się z elementów wyszczególnionych w art. 6d tej ustawy) jest obowiązkiem przedsiębiorcy. Przepis ustawy posługuje się tu sformułowaniem „przedsiębiorca (...) wystawienia”, zatem jest to kategoryczny i bezwzględny nakaz każdorazowego wystawienia świadectwa jakości zawierającego 10 obligatoryjnych elementów wymienionych w art. 6 d ustawy o jakości paliw. Należy wskazać, że gdyby nawet Strona oznaczała kartę produktu otrzymywaną od dostawy, swoją pieczęcią, miejscem sprzedaży, podpisem wraz z datą nadal nie spełniałaby wymagań formalnych co do zakwalifikowania tego dokumentu jako świadectwo jakości wymaganego prawem. Tym bardziej nie można uznać za spełnienie wymagań prawa, gdy informacje dotyczące jakości węgla były przekazywane ustnie przez Stronę. Dlatego też przesłuchanie świadków w zakresie otrzymywanych informacji dotyczących jakości paliw stałych przekazywanych ustnie przez Stronę nie mają znaczenia w powyższej sprawie.

Zważywszy na fakt niedopełnienia obowiązku, o którym stanowi art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, po uwzględnieniu przesłanek

z art. 35d ust. 4 ww. ustawy, a także zachowania Strony dotyczącego niezwłocznego wyeliminowania nieprawidłowości, Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił wysokość kary pieniężnej na najniższym możliwym poziomie 10 000 zł. Zgodnie z art. 35c ust. 5 ww. ustawy wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi od 10.000 zł do 25.000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł. Ponieważ w toku kontroli wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego ustalono poniżej kwoty 200.000 zł. (nr karty 2 do protokołu kontroli) wymierzono karę pieniężną, której wysokość nie mogła być mniejsza niż 10.000 zł oraz nie większa niż 25.000 zł. Ponieważ art. art. 35d ust. 4 ww. ustawy wymienia przesłanki kary, tym samym przepisy Działu IVA, w tym wspomniany przez Stronę art. 189 d Kpa nie mają zastosowania. Ponadto powyższy przepis prawa dotyczy ustalenia wysokości kary w kwocie pieniężnej, a nie faktu zastosowania nałożenia kary pieniężnej. Należy zwrócić uwagę, że fakt nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w ww. ustawie ma charakter zero-jedynkowy, tzn. albo przedsiębiorca wystawia świadectwo i nie podlega karze, albo go nie wystawia i podlega karze.

Prezes UOKiK po zapoznaniu się z decyzją Podkarpackiego WWIH oraz z aktami sprawy nie dopatrył się naruszenia art. 7, art. 7a, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 Kpa. Skarżona decyzja zawiera wszystkie, wymagane elementy składowe, a działania organu prowadzone były w oparciu o prawo i zgodne z nim. Ponadto decyzja zawierała również odniesienie co do braku możliwości zastosowania w niniejszej sprawie art. 189f § 1 pkt 1 oraz art. 189f § 2 Kpa. Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą. Dokonując wszechstronnej oceny materiału dowodowego należy stwierdzić, że w chwili kontroli ustawowy obowiązek nałożony na Stronę w postaci wystawiania świadectw jakości w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu bez wątplenia nie był realizowany.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie: NBP Oddział Okręgowy w Rzeszowie nr: 67 1010 1528 0016 5822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Organ może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, gdy są spełnione następujące przesłanki:
 - waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub
 - za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej
 - lub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.
5. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, ze zm.)

Podstawa prawna pouczenia:

art. 189f § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.), art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 ze zm.)

z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska

Dyrektor

Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano elektronicznie/